

[Holstein.]

der skulde arbejdes henimod at faa den svenske direkte Statsskat nedsat til Normaltallet 100.

Paa det Tidspunkt, da den svenske socialdemokratiske Minister fremkom med disse Forslag, var Formue- og Indkomstskatten i Sverige i Forhold til det, han mente burde være Normaltal, ca. 170, og i Løbet af de sidste Aar har baade en svensk liberal og en svensk liberal socialdemokratisk Minister — jeg kom til at sige „liberal socialdemokratisk“, det er maaske ikke helt urigtigt, naar man sammenligner det svenske Socialdemokrati med det danske Socialdemokrati — faaet gennemført en Nedsættelse fra ca. 170 til 150. Den nuværende konservative Regering Lindman ønskede for et Aar eller to siden yderligere at nedsætte Formueskatten i Sverige til 140, men kunde ikke faa Tilslutning fra socialdemokratisk Side til saa stor en Nedsættelse af Formue- og Indkomstskatten, saaledes at Resultatet blev et Kompromis omkring 145.

Jeg tror, det har stor Interesse til Betyrkelse af Rigtigheden af de skattepolitiske Synsmaader, som Venstres ærede Ordfører her har fremsat, at faa Oplysning om, hvorledes man ikke blot fra liberal og konservativ Side i Sverige ser paa disse Spørgsmaal, men ogsaa om, hvorledes man fra det svenske Socialdemokratis Lederes Side har taget Stilling i denne Sag.

Man søger jo fra socialdemokratisk og radikal Side stadig med krampagtige Anstrengelser at drage et Skel mellem det, der kaldes de samfundsskabte Værdier, og det, der kaldes de individuelt skabte Værdier. Det er mig ikke let at forstaa, hvorledes det er logisk muligt at drage en skarp Grænse mellem individuelt skabte Værdier og samfundsskabte Værdier, for i et økonomisk Samfund, der er saa kompliceret som det moderne Samfund, er det dog vel givet, at der ikke er samfundsskabte Værdier uden i Forbindelse med individuelt skabte Værdier, og ikke individuelt skabte Værdier uden i Forbindelse med Samfundet. Der kan ikke skabes individuelle Værdier uden i det økonomiske Samfund, der er en uadskillelig Sammenhæng her, saaledes at naar man vil finde rationelle Skatteprincipper, er det ganske umuligt at finde en logisk Adskillelse mellem den individuelt skabte Værdi og den samfundsskabte Værdi.

Endvidere søger de nævnte Partier at grave en Afgrund mellem det, de kalder det arbejdende Folk, og Bedriftslederne i vor

Erhvervsøkonomi. Jeg vil gerne spørge de ærede socialdemokratiske Talere og Ministre, om de virkelig med Haanden paa Hjertet vil hævde, at dygtige Bedriftsledere ikke hører med til det arbejdende Folk. Det vil jeg gerne have et klart Svar paa: Ja eller nej, saaledes at vi en Gang for alle kan blive færdige med denne økonomiske Adskillelse mellem Bedriftsledere og Arbejderne i Bedrifterne.

Det turde dog vel være givet, at en Mand som Tietgen hørte med til det arbejdende Folk, der turde vel heller ikke være Tvivl om, at en Godsejer som Tesdorpf, hvis Statue staar i Landbohøjskolens Have, hørte med til det arbejdende Folk. Jeg tror, de socialdemokratiske Ledere vilde gøre det arbejdende Folk, ogsaa det arbejdende Folk i snævrere Forstand, en stor Tjeneste, hvis de, ligesom det franske Aristokrati i Natten den 4. August 1789, vilde afsværge sig deres paatagne Privilegium til alene at repræsentere det arbejdende Folk her i Landet.

Jeg vil dernæst gerne have Lov til at sige et Par Ord om det store Landbrug. Det er jo ganske fejlagtigt, naar de ærede Medlemmer af Regeringspartierne vil hævde, at de Værdier, der her er skabt, ikke er skabt ved privat Initiativ, men at det skulde være rent samfundsskabte Værdier, som Samfundet havde Lov til at konfiskere ved en progressiv konfiskatorisk Formueskat. Jeg gad vide, med hvilken Ret det skulde være naturligt at hævde, at disse Værdier i det store Landbrug var samfundsskabt og i det lille Landbrug derimod ikke samfundsskabt, men individuelt skabt.

Har ikke i det ene som i det andet Tilfælde Generationer arbejdet paa at skabe de økonomiske Værdier? Og ærede Socialdemokrater har jo endnu ikke lagt paa Rigsdagens Bord her i Landet, skønt de har haft saa stor Indflydelse, som de har haft en Menneskealder, Forslag om Ophævelse af Arv fra Forældre til Børn og om Konfiskation ved Borgernes Død til Fordel for Staten. Det har de ikke gjort, de arbejder selv med Arverettens Principper, og det er dem overmaade kært at kunne efterlade deres Børn Arv, som kan bidrage til, at deres Børn kommer lettere i Vej.

Ærede Socialdemokrater er jo heller ikke, navnlig ikke Arbejderbefolkningens politiske Ledere, paa nogen Maade Fjender af gode Indtægter, det er ikke noget, som er de ærede Medlemmer en Vederstyggelighed. Det er kun de store Formuer, de ikke kan fordrage. Gode Indtægter har de ikke det mindste imod, men de store For-